

Tonke Dragt

Verhalen van
de Tweelingbroers

VRIJ NAAR BABINASE BALLADEN

LEOPOLD / AMSTERDAM

EERSTE VERHAAL

De geboorte van de tweeling

Ziezo! Nu beginnen wij. Wanneer we aan het eind van ons verhaal zijn, weten we meer dan wij nu weten...

ANDERSEN: *De sneeuwkoningin*

In Bainoe, de mooie hoofdstad van Babina, woonde eens een arme schoenmaker met zijn vrouw.

Op een morgen kwamen twee jonge honden zijn werkplaats binnenrennen. Ze begroetten hem blaffend en kwispelstaartend en begonnen daarna te spelen met de schoenen die er stonden.

‘Wat is dat nu!’ riep de schoenmaker boos. ‘Weg met jullie!’ En hij joeg ze de deur uit.

De volgende morgen kwamen de honden terug, blaffend en kwispelstaartend als eerst, en weer joeg hij ze de werkplaats uit. Maar toen hij ’s middags bij zijn vrouw in de keuken kwam, zaten de honden onder de tafel en aten samen van een bord.

‘Wat doe je nu?’ zei hij tegen zijn vrouw. ‘Geef je die beesten eten? Ze hebben het me al tweemaal lastig gemaakt. Jaag ze weg!’

‘Ach,’ zei zijn vrouw, ‘ze zijn zo vriendelijk! En heb je gezien hoe mager ze zijn? Laat ze hier blijven; ze hebben zich aan ons toevertrouwd.’

‘Geen denken aan,’ zei de schoenmaker. ‘We zijn arm en over een tijdje zullen we een kindje hebben. We kunnen echt niet twee honden houden.’

‘Er zijn altijd wel wat restjes over, die ze op kunnen eten,’ zei zijn vrouw. ‘En ze kunnen ons huis bewaken. Toe, laat ze blijven.’

‘Er is nogal veel te bewaken bij ons!’ zei de schoenmaker, maar toen zijn vrouw bleef aanhouden, gaf hij toe, want eigenlijk was hij net zo goedgehartig als zij.

Zo hadden ze dus twee honden en dat gaf hun veel last, maar ook veel plezier.

Een week later vond de schoenmaker een mandje voor zijn deur; er zaten twee jonge katjes in, die droevig miauwden.

‘We kunnen die mormels niet gebruiken,’ zei hij tegen zijn vrouw. ‘Ik zal ze verdrinken.’

‘Ach nee,’ zei zijn vrouw. ‘Ze hebben net hun oogjes open; ze zijn zo lief! Laten we ze houden.’

‘Ik denk er niet aan!’ riep de schoenmaker. ‘We zijn arm en binnenkort zullen we een kindje hebben. Bovendien hebben we al twee honden.’

‘Katten eten haast niets,’ zei zijn vrouw. ‘En ze kunnen muizen vangen.’

Weer gaf de schoenmaker toe, en zo hadden ze dus twee honden en twee katten en dat gaf wel eens moeilijkheden, maar gezellig was het ook.

Een tijdje daarna was de schoenmaker bezig in zijn werkplaats, toen er door het open raam twee duiven binnenvlogen, die elk op een van zijn schouders gingen zitten.

‘Wat zoeken jullie bij mij?’ vroeg hij. ‘Ik heb al twee honden en twee katten. En over een dag of wat zal ik ook een kindje hebben. Maak dat je wegkomt!’

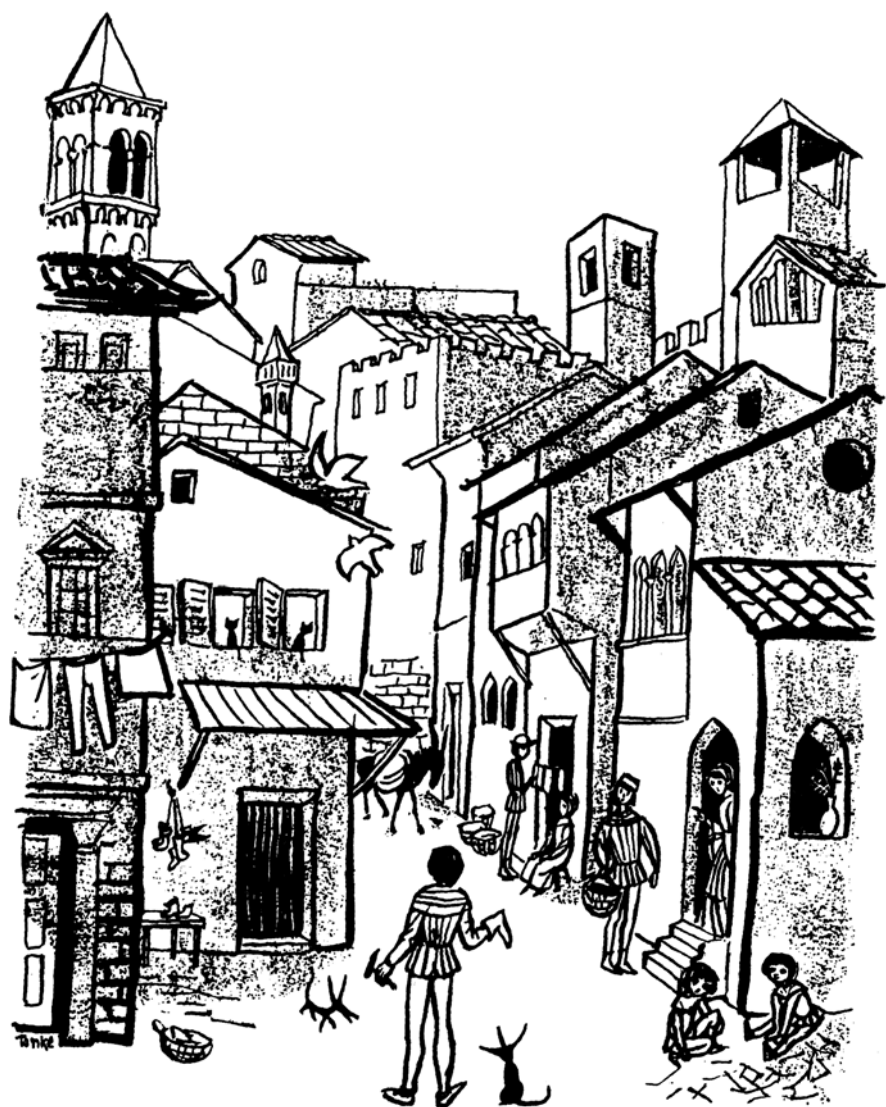
Maar de duiven bleven rustig zitten.

Nou ja, dacht de schoenmaker, een duivenboutje zal misschien lekker smaken.

Meteen vlogen de duiven op. De schoenmaker liep ze achterna, naar buiten, en probeerde ze te pakken maar ze wiekten omhoog en streken neer op het dak van zijn huis.

‘Ach, blijf daar maar zitten,’ zei de schoenmaker. Hij ging weer naar binnen en vertelde zijn vrouw dat er twee duiven op het dak zaten.

‘Je mag ze niet opeten,’ zei zijn vrouw. ‘Ze zijn vanzelf bij je gekomen en dat brengt geluk.’

‘Twee honden, twee katten en twee duiven,’ mompelde de schoenmaker. ‘Welk geluk zou ons nog meer te wachten staan?’

De nacht daarop kreeg hij antwoord op zijn vraag, want toen schonk zijn vrouw het leven aan een tweeling, twee flinke jongens.

‘Wel,’ zei de schoenmaker de volgende morgen, toen hij voor het bed stond waar zijn vrouw in lag, moe en blij, met een kind in iedere arm, ‘wel, hun geboorte is door bijzondere gebeurtenissen aangekondigd. Onze zonen zullen vast bijzondere kinderen worden.’

De jongetjes werden gedoopt en kregen de namen Lorenzo en Giacomo.

‘Geld voor doopgeschenken hebben we niet,’ zeiden hun ouders, ‘maar toch geven we ze iets. Ze krijgen elk een hondje, een poesje en een duifje. Zijn we nu geen leuke familie?’

Laurenzo en Giacomo groeiden voorspoedig op en ze leken als twee druppels water op elkaar, of als twee zandkorrels. Als ze naast elkaar door de straten van Bainoe liepen, met hun honden op de hielen, hun duiven op de schouder en hun poezen op de arm, dan was er niemand die wist wie de een was en wie de ander. Alleen hun ouders konden hen uit elkaar houden – niet aan hun uiterlijk, maar aan hun manier van doen.

De broertjes waren onafscheidelijk, en ze hadden veel plezier in hun leven. Ze waren arm, maar welke jongen heeft behalve een hond, een kat en een duif, ook een tweelingbroer met wie hij de prettigste spelletjes kan doen? En waar is het fijner spelen dan in de nauwe, bochtige straatjes van Bainoe, of op het grote plein voor het koninklijk paleis, of op de glooiende velden buiten de stadswallen?

De tweelingbroers beleefden een heleboel toen ze nog kleine jongens waren, en uit die tijd zal ik één verhaal vertellen.